

gen af hans omhyggeligt arrangerede Napoleonslok, som Venindens ømme Kvælningsforsøg havde bragt i Uorden. Men A B D Carlsens Udtryk var besynderligt. Han sad tungt fremoverbøjet med Armene paa Bordet og dampede vældigt af en Cigar. Foran ham stod et allerede halvtømt Glas med Whisky. Cigaren stod tilvejs fra den højre Mundvig. Det tilsvarende Øje holdt han lukket paa Grund af Røgen. Med det andet, der var vidt opspærret, stirrede han ufravendt over paa Sangerinden, og Blikket glødede.

Den forsagte Banken blev gentaget; men ingen brød Tavs- heden. Nu lød ogsaa Klokken, og Susse Frederiksen greb kramp- agtig Jørgen Berg i Frakkeærmet for at forhindre, at han gik til Døren.

„Du understaar dig ikke til at lukke ham ind!“ hviskede hun. „Jeg vil ikke være sammen med en Snushane, om han saa hundrede Gange har været min Ven.“

Noget efter hørte de Manden derude forsvinde langsomt ned ad Trappen.

Men nu fortrød Jørgen Berg sin Haardhjertethed og begyndte at skælde sig selv og de andre ud, skønt han slet ikke kendte Cajus Vang eller vidste andet om ham, end at han engang havde været Reporter ved „Femte Juni“ og var kommen galt afsted med en falsk Veksel.

„Vi kunde dog godt have budt ham indenfor. Hvad rager det i Grunden os, at han har siddet og klistret Papirposer? Det var jo ikke vores Penge, han soldede op.“

„Nu vil vi ikke snakke mere om ham!“ erklærede Frøken Susse.

Hun satte sig hen paa Skødet af sin Ven, der havde skottet lidt mistænksomt til hende over Lorgnetten.

Men nu rejste A B D Carlsen sig vaklende op og slog i Bordet, saa Glassene dansede.

„Føj for den Lede! At du ikke skammer dig, Susse! For du er sgu den, der bedst veed, hvor de fire tusinde Krus gik hen, som Cajus sad for. Dersom du sier andet, saa vil jeg — A B D — sværge med tre Fingre i Vejret paa, at det er Løgn! De to Silke- kostymer, som Cajus forærede dig, dem kan du vist ikke ha’